

Rejsebeskrivelse nr. 6 af Inger Lise

Inger Lises rejsebrev nr. 6 fra d. 3. april til 30. april 2019

Dejligt med fast grund under fødderne igen! Vi fandt en god ankerplads på Hiva-Oa i en bugt med en lille havn med dieseltank, købmand, skibsværft og en vej til øens hovedby. Vi besluttede os for at leje en bil og køre rundt og se på øen. Det blev en fantastisk flot tur til småbyer, stejle bjerge med serpentineveje, frodige landskaber, tørre områder og fantastiske views over vand og land. Halsbrækkende vejarbejder undervejs gav os nogle åndeløse passager.

Undervejs besøgte vi et kæmpestort tiki-område, som er delvis udgravet og delvis overvokset. Der står gamle stenfigurer og det er tydeligt at området stadig bruges til særlige lejligheder. Disse tikiområder findes overalt på Hiva-Oa og på Nuku-Hiva.

Næste dag besøgte vi Gauguin-museet. Det er et stort og fint museum med en masse af Gauguins billeder vist som kopier malede af lokale kunstnere. Det er vældig flot, men billederne mangler jo helt Gauguins "glød".

Man kan også komme ind i en kopi af Gauguin bolig med det berømte "Maison de Jouir" over døren.

Vi var glade for at se stedet og iøvrigt de steder hvor Gauguin har færdedes og malet sine billeder. Jacques Brels museum ved siden af var også interessant i den forstand, at han nok har været betydelig mere populær blandt befolkningen, men idag er Jacques Brel nærmest et ukendt navn blandt i hvert fald yngre mennesker.

Vi synes, vi havde et hyggeligt besøg på Hiva-Oa, og næste dag sejlede vi videre til Nuku-Hiva. Her var en rigtig dejlig havnebugt med mange både og en lokal bar/restaurant på havnekajen. Det blev vores foretrukne opholdssted, og vi mødte mange søde og rare mennesker der.

Først og fremmest var der wifi-forbindelse der, og det var jo godt efter det lange afsavn af kontaktmuligheder.

Vi mødte flere danske både som havde ligget i Nuku-Hiva i længere tid, og det var skønt at få know-how og gode input fra de "lokalkendte"..Mange hilsner til FTLFmedlemmerne fra Vinni og Carsten Breuning.

Oppe på cafeen kom vi i snak med en lokal træskærer, som lavede ukuleler, og han gav en lille koncert på ukulele med sang. Hans kompagnon var en stor mand med guitar, og denne store mand var fuldstændig overmalet med tatoveringer. Det var noget af det, man lagde mærke til der. På Nuku-Hiva er utroligt mange mennesker tatoveret med de gamle mønstre, som alle er symbolske og meningsbærende. Vi beundrede de flotte tatoveringer, og faktisk endte det med, at Amalie fik tatoveret en fin lille kæde på sin ene ankel med bølger, fisk og andre symboler.

En dag besluttede vi os for at besøge en fin lille bugt på nordsiden af øen, Anaho. Alle havde snakket om, at der var så ualmindelig smukt. Det var der også, og vi benyttede det rene, friske vand til at få rensset bunden på båden, som var blevet ualmindelig kedeligt begroet under turen over Stillehavet. Vi overnattede i bugten og nød freden og de flotte omgivende bjerge.

Dagene gik på Nuku-Hiva som vi var kommet til at synes vældig godt om. Vi havde en anden tur rundt på øen, hvor vi bl.a. besøgte en familiebedrift hvor man dyrkede vanilje. Det var et ægtepar der drev bedriften, som ikke var særlig stor. Damen var meget entusiastisk og vidende, og vi forstod meget vel, hvorfor vanilje er dyr med det kæmpearbejde der kræves og de relativt dårlige forhold man har for bedriften.

Der blev serveret kokosnødder, vand, frugt osv i familiens dagligstue, og alt i alt var det en stor oplevelse at besøge dette sted. Vi fik alle købt vaniljestænger med os til længere tids forbrug!

Blandt de mange dagligdags aktiviteter vi foretog os på Nuku-Hiva (som damefrisør og overværelse af øvedag i forsamlingshuset med unge mænd og kvinder, det trænede til danseshow senere på sæsonen)) gik Ole og jeg en tur ud i udkanten af byen, hvor vi havde hørt at FTLF's kontakt gennem mange år stadig boede. Det er en ældres dame, Rose, som har startet turismen op på øen for mange år siden, lavet et lille museum med fine ting, og altså også

bestredet jobbet som kontakt for FTLF. Hun er 80 år nu, og vi var heldige at finde hende hjemme. Hun sendte også hilsner til FTLF.

Den sidste dag havde Ole, Kjeld og Amalie en noget skrap strabadstur op igennem et pas til et vandfald. Alt er jo utroligt frodigt på denne ø, og udsigterne er enestående smukke.

Efter ca. en uge med masser af dejlige oplevelser og en god fornemmelse af oprindelig autencitet forlod vi øen og sejlede i ca 3 1/2 døgn videre mod Tuamotu-Atollerne .

Vi var heldige med vejret og havde pæn vind det meste af turen, så vi kunne gå for sejl.

Vi fandt ind i vores gamle rutiner , så dagene gik med vagter, madlavning, kryds og tværser, læsning og søvn.

Søndag d. 14. april begyndte Ole og jeg at skranke med ondt i halsen, og det udviklede sig i de næste døgn med snotnæser og hoste. Det er ærlig talt rigtig træls at have feber og være dårlig - og så have 35 graders varme omkring sig. Desværre blev det værre og værre, og da vi endelig landede på Tuamuto-Atollerne, måtte vi en tur til lægen, som blandt meget andet ordinerede penicillin, og så gik det ret hurtigt meget bedre.

Vores besøg på Tuamuto-Atollerne blev på tre af de store atoller. Og det var ganske fantastisk. Vi startede med Makemo, som var meget stor, da vi først var kommet ind igennem åbningen.

Selve byen var meget død, og vi besluttede at sejle videre til næste atol, Fakarava. Her var der meget dykker- og snorkle aktivitet, og det passede jo Især Kjeld vældig godt.

Det første vi så, da vi havde smidt ankeret i det fantastiske turkise vand, var en masse mindre hajer, som svømmede rundt om båden. Det vrimlede med dem på hele ankerpladsen, og hele holdet (undtagen Inger Lise) havde en meget fin snorkeltur i en af indsejlingerne til atollen.

Turistbrochurerne fortalte om lyserøde sandstrande, så det måtte vi jo også se, så vi sejlede videre og lagde os for anker tæt ved revene og med en fin lille lyserød strand. Noget groft rødt sand, men flot nok.

Vi sejlede videre ind i atollen til den nordligste by, Rotoava. Her mødte vi familien Schlegel fra Holte, hvis to piger går i samme skole som vores børnebørn. De har været afsted i ca. et år.

Det var også i denne by vi tilfældigt faldt ind i påskegudstjenesten lørdag aften. Alle var mødt op i fint tøj og hvide kjoler , og gudstjenesten startede med en bålænding udenfor kirken i vandkanten. Vi blev opfordret til at gå med ind i kirken, selvom vi ikke var "klædt fint på", og det var vældig sjovt. Der blev virkelig sunget igennem!!

Efter denne flotte atol sejlede vi videre nordpå til Rangiroa. Vi fik nogle enorme regnbyger om natten undervejs, men vi fandt jo ind i atollen og lagde os for anker i den del af atollen, hvor de fleste både lå og hvor alle dykkercentrene var. Det var Kjeld og Amalie glade for. De havde nogle fine ture.

Det var her vi måtte til lægen. Der er langt fra den ene ende af atollen til den anden, men heldigvis fik vi at vi vide, at vi bare skulle stikke hånden ud, så kom der sikkert nogen og tog os med i bilen. Det gjorde vi, og det passede helt fint hele dagen. Lægen boede i den nordlige by, som iøvrigt ikke var særlig interessant, og der var frygtelig varmt. Selv de lokale syntes, det var stegende hedt.

Inden vi sejlede fra Rangiroa havde vi bestemt, at vi ville se en perlefarm, og en af de kendte og fine ligger netop her. Gauguin Pearl Center hedder stedet. Det er sjovt at se, fordi muslingerne hænger på pinde lige udenfor i vandet, og man følger hele produktionen. Vi købte lidt perler hver især.

Onsdag d. 24. april sejlede vi fra Rangiroa mod Moorea og Tahiti. Dette tager ca. 2 nætter og en dag. Vi var heldige med vejret, og fik fint farten til at passe med afstanden, så vi var fremme fredag d. 26. april på Moorea i Cooks Bay. Det var et meget flot sted med høje spidse bjerge og frodige bjergsider.

Det fine lørdagsvejr opfordrede tilsyneladende de lokale til badning og hygge, for der var travlhed på stranden. Og desuden var der øvelseskonkurrencer for udlægger-kanoeer. Der skal snart være et stort stævne, som der øves til. Vi lå midt i det hele og nød synet.

Vi lejede igen en bil og kørte øen rundt. Undervejs var vi på besøg på en juicefabrik, som især udmærkede sig ved at bruge egnens lokale ananas til saft. Smagsprøver og rundtur på fabrikken.

Her på øen har man en tiki-landsby, som holder fast ved gamle traditioner og viser dem for turister og andre. Vi kom tilfældigvis til at overvære et bryllup, som nogle turister fra Libanon havde bestilt. Man bliver klædt ud og de gamle ceremonier afholdes med musik, dans, blomster, osv. osv. 9.500 d. kr siges en sådan festlighed at koste, men det er sandelig også festligt og smukt.

Resten af dagen ledte vi efter wifi. Det er meget vanskeligt på Moorea og kostede os mange timer og mange øller på diverse restauranter.

Næste dag havde vi reserveret bord på Hotel Hilton med buffet og danseshow.. Det var vældig festligt, og der blev virkelig rullet med maver og hofter og lavet voldsom mandsdans. Noget af showet blev vist på stranden med ildkugler osv. Amalie var med ude og rulle med hofterne, og det klarede hun flot!

Vi var nu nået så langt i vores planlægning, at Jysk Rejsebureau havde hjulpet os med billetter til Danmark den 1. maj. Ulla og Kjeld får besøg af deres børn og børnebørn den 4. maj, og vi er nu også ved at være klar til at vende næsen hjemad. Især har vores forkølelse og hosteri taget på kræfterne, så det er rart, at det nu er på plads med nye "sømandsbilletter".

Søndag d. 28. april sejlede vi til Papeete. Vi kunne se skyerne hænge lavt over Tahiti, og det regnede da også da vi ankom til Papeete og fandt en plads i den nye havn. Her skal Kjeld og Ulla ligge nogle dage til familien kommer, så det er et godt sted for dem. Papeete by er jo en stor by med masser af trafik, mennesker overalt, butikker, turister osv. Lidt overvældende måske efter alle de små hyggelige byer vi har besøgt, men også et levende sted, så vi var glade for at vi også lige nåede at se lidt der.

Vi brugte en del af mandagen til at gøre båden ren udvendigt og imorgen kommer turen til kahytten. Så afmønstrer vi og tager på hotel nær lufthavnen, da vi skal tidligt afsted med flyet onsdag morgen.

Så er de 4 måneder gået, som vi havde set så meget hen til. Det har været en helt fantastisk oplevelse og vi har set og oplevet så utroligt mange sjove og spændende ting. Vi har sejlet over 6000 sømil på denne tur, og vi har været ualmindelig heldige med vejret overalt. Varmen har nok været et af de største problemer for Ole og mig, men det vidste vi egentlig godt på forhånd. Det er jo også pragtfuldt med lune, milde vinde og herligt frisk "varmt" vand.

Tak til Kjeld og Ulla og Amalie for hyggeligt og godt selskab undervejs. Og rigtig god vind for jeres videre tur, Kjeld og Ulla.